

cererne, end de havde tidligere. Nu troer jeg, at det ikke vilde være nogen aldeles ubesteden Fordring, naar man taler om at arbejde for andre Forhold, at arbejde for den Tid, hvor Kløften mellem de Overordnede og Underordnede ikke skal vedblive at være saa stor som hidtil, at det ikke vil være nogen overdreven Fordring, om man ikke holdt sig ganske det Forhold efterrettelig, som er opstillet i Aaret 1816, men at man fordrer, at Underclasserne skulle nærme sig Overclasserne lidt mere; ikke desto mindre er det Forslag, som her foreligger, ingenlunde gaaet saa vidt. Det stræber kun derhen, at de skulde med Hensyn til Lønning komme til at staae omtrent i det Forhold til Officererne, hvori de stode i 1816. Jeg skal ikke opholde Dem længere med denne Sag. De have ganske sikkert, mine Herrer! fattet en Mening forud, en Mening, som jeg desto værre troer at have lært at kjende ved Behandlingen af Underclasserne for Sættaten, men jeg skal dog tillade mig at erindre om, at vi ikke ere sparsommelige, naar vi tale om Underclasserne, i at erkjende, at de have fuldt opfyldt deres Pligter mod Fædrelandet (Hør!), men det kan sandelig ikke nytte, at vi bestandigt kun holde os til Ordet; ville vi i Gjærningen gjøre Noget for dem, saa er den eneste sande og rette Maade den, at vi ogsaa i, hvad det Pecuniære angaaer, opfylde det Hensyn, den Pligt, som jeg troer, vi skyldte dem. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale denne Sag til det ærede Thing, og det skulde gjøre mig meget ondt, om det skulde af den Votering, som er gaaet forud her, lade sig afholde fra at stemme efter hvad det finder rigtigst nu. Jeg skal endnu tillade mig at erindre om, hvad der er passeret her idag om Reserveofficererne; De ville have hørt fra alle Sider uden Undtagelse Erkjendelsen af, at man ikke skal vente et heelt Aar med at lade dem tilkomme, hvad vi skyldte dem, men at vi strax maatte bevillge Penge dertil, om vi end ikke vare fuldkommen paa det Næne med, hvorledes Fordelingen skulde finde Sted; jeg vil spørge: hvorledes skulle vi gaae en anden Vej her? (Hør!) Er der Noget, der erkjender, at Underclasserne ikke skulde have noget Tillæg, nu vel, saa udtale han det her og lade sine Grunde komme frem, men, finde De, at et

Misforhold finder Sted større end tidligere, et Misforhold, som bør udsæves, saa siger jeg, saa bør vi ikke opsætte det endnu et Aar, inden vi tage fat paa en Udjevning, saa skulle vi strax votere den Sum, der hertil behøves. Jeg erkjender, at vi ikke kunne komme til noget Resultat, naar ikke den ærede Krigsminister vil gaae ind paa Sagen, men, da han dog har erklæret sig saavidt enig i Forslaget, at han siger: han vilde meget gjerne modtage Summen, naar han fik Lov til at fordele den, saa kan der tænkes en Middelvei mellem hvad der her er foreslaaet, og det, Ministeren har erklæret sig for, og det var, dersom Mindretallet, som her har stillet Forslaget, conferrerede med Ministeren og blev enigt med ham om en Fremgangsmaade. Under Forudsætning af, at en saadan Overenskomst vil kunne finde Sted, skal jeg tillade mig her foreløbigt at anbefale Forslaget. Ved 3die Behandling maatte det kunne komme for med de fornødne Forandringer, hvis Krigsministeren billiger dette. (Hør!).

Sagb: Ja, ihvorvel jeg rigtignok ingenlunde kan indsee, hvorfor Bevillingen af denne Sum til Underofficererne skulde høre mere hjemme i Finantsloven end Bevillingen af den til Reserveofficererne forlangte Sum, saa kan dette dog ikke for mig være en tilstrækkelig Grund til at stemme imod samme; derimod finder jeg den Indvending fuldkommen berettiget, at Maaden, hvorpaa Forslagsstillerne ville have Bestingelserne for denne Sums Fordeling optagne i Finantsloven, er en Foregriben af de forestaaende Reformer i Lønningsreglementet, hvorved man paa en, efter min Formening, uheldig Maade afgjør et meget vigtigt Principsspørgsmaal. — Den ærede Rigsdagsmand for Holstebro Amt 2det District (Tscherning) yttrede nylig som en Støtte for Forslaget, at vi skulle stræbe efter at skabe dygtige Underofficerer; — ja, ganske vist skulle vi stræbe derefter; men jeg troede, at det forlangt var anerkjendt, at man ingenlunde skaber dygtige Embedsmænd eller dygtige Stats tjenere blot ved at give dem højere Løn; dette er idetmindste en Paastand, der nu i saa mange Aar er fra Mund til Mund bleven gjentagen hele Landet over, at det næsten er bleven til en Troessag, hvis Rigtighed Ingen tør betvivle. — Kun, naar